

Maria Estuard

Friedrich Schiller

MARIA:

Vaig venir a vós com una suplicant,
de l'hospitalitat i el dret de gents,
em tanqueu entre els murs d'una presó;
em preneu cruelment els meus amics
i els meus servents, em veig abandonada
a una indigna penúria i sotmesa
a un tribunal infamant. Però prou
de tot això! Caigui un etern oblit
sobre les crueltats que jo he sofert.
Diré que tot és obra del destí:
vós no hi teniu cap culpa, jo tampoc.
Un esperit pervers, des de l'abisme,
va pujar a encendre dins els nostres cors
l'odi que ens divideix des que érem joves.
Ha crescut amb nosaltres, i una gent
malvada n'ha atiat la trista flama.
Fanàtics furibunds han proveït
d'espases i punyals mans inexpertes.
El destí infaust que pesa sobre els reis
i un desacord pot desfermar a força d'odi
P'ró ara no hi ha estranys entre nosaltres.
(Se li apropa confiada i li parla amb to afectuós.)
Ara ens trobem l'una davant de l'altra.
Parleu, germana! Digueu quina falta
he comès, i així us en podré respondre.
Ah, tant de bo m'haguéssiu escoltat
quan us volia veure amb tanta urgència!
No hauríem arribat tan lluny, ni ara
s'esdevindria en aquest lloc tan trist
el nostre trist i malaurat encontre.

ISABEL:

La meva bona estrella en va guardar
d'acollir un escurçó dins el meu pit.
No al destí, sinó al vostre negre cor
heu d'acusar, a l'ambició ferotge
de la vostra nissaga. No hi havia
encara enemistat entre nosaltres,
quan el vostre oncle, el capellà arrogant
i despòtic que estén la mà insolent
a totes les corones, va enfrontar-se

a mi i us va encegar perquè prenguéssiu
el meu escut i el meu títol de reina,
perquè lluitéssiu a mort contra mi.
A qui no va somoure per combatre'm?
Llengua dels clergues, espasa dels pobles,
armes terribles de l'ardor fanàtic;
aquí mateix, dins la pau del meu regne,
va atiar el foc de la rebel·lió.

Friedrich Schiller, *Maria Estuard* (acte tercer, escena quarta), Barcelona, Institut del Teatre, 1995
(Col·lecció Popular de Teatre Clàssic Universal).

Traducido por Feliu Formosa